

Arrest

nr. 292838 van 11 augustus maand 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat Colombe DETHIER
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 1 augustus 2023 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) en van de beslissing van 1 augustus 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat C. DETHIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker komt op 7 oktober 2016 binnen in België als niet-begeleide minderjarige vreemdeling na de dood van zijn beide ouders.

1.2. Op 24 januari 2018 wordt door de voogd van verzoeker een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op basis van artikel 61/15 van de Vreemdelingenwet.

1.3. Er wordt aan verzoeker op 7 mei 2018 een attest van immatriculatie uitgereikt waarvan de geldigheid op 18 januari 2019 verlengd wordt tot 7 mei 2019.

1.5. Op 3 mei 2019 wordt verzoeker door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie toegelaten tot tijdelijk verblijf en wordt instructie gegeven aan de gemeente Schaarbeek om aan verzoeker een A-kaart uit te reiken, geldig tot 3 mei 2020. De geldigheid van deze kaart wordt op 28 april 2020 verlengd tot 3 mei 2021.

1.6. Op 19 mei 2021 wordt namens verzoeker door zijn voogd een nieuwe verlenging van zijn verblijfskaart aangevraagd op basis van artikel 61/21 van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt door de verwerende partij geweigerd en op 30 juli 2021 wordt aan verzoeker een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) betekend.

1.7. De bijlage 38 wordt door de Raad in zijn arrest nr. 264 369 van 25 november 2021 vernietigd.

1.8. Op 1 augustus 2023 wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies) en een inreisverbod (bijlage 13 sexes) genomen en op dezelfde dag aan verzoeker betekend. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Vilvoorde-Machelen op 31.07.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : ŷ. (...)

voornaam : K. (...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Albanië

In voorkomend geval, alias: ç. (...) K. (...) (...) Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan volgende feiten:

20.06.2019: opzettelijke slagen en verwondingen, leidend tot ziekte of arbeidsongeschiktheid.

19.08.2019: diefstal van mobiele telefoon door middel van geweld of bedreigingen met de omstandigheid dat de diefstal is gepleegd door 2 of meerdere personen

07.10.2019: diefstal in een sportwinkel

15.10.2019: opzettelijke slagen en verwondingen, betrokkene heeft een leraar geslagen
01.01.2020: brandstichting, betrokkene heeft meubels in brand gestoken waardoor er ernstige schade was
01.02.2020: diefstal van flessen alcohol uit een supermarkt
07.02.2020: diefstal van flessen alcohol
12.02.2020: diefstal van flessen alcohol
20.02.2020: diefstal van flessen alcohol
24.03.2020: poging tot diefstal door middel van inbraak, inklimming of valse sleutels
28.06.2020: GSM- en gelddiefstal met behulp van geweld of bedreiging met de omstandigheden waaronder de diefstal heeft plaatsgevonden is gepleegd door 2 of meer personen, wapens of daarop gelijkende voorwerpen zijn gebruikt of getoond, of dat de dader deed geloven dat hij gewapend was
19.08.2020: opzettelijke slagen en verwondingen - resulterend in ziekte of arbeidsongeschiktheid personeel
20.04.2021: gearresteerd en vervolgens vrijgelaten door de politie: betrokkene zat in een gestolen auto met vrienden.

Gezien het bedrieglijk en gewelddadige karakter van deze feiten en gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Op 24.01.2022 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing genomen om zijn A-kaart niet te verlengen.

Betrokkene verklaart familie in België te hebben: in het administratief verslag verklaart hij tante M. (...) B. en nonkel D. (...) P. te hebben,. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid.

Bovendien het feit dat betrokkene in België familie heeft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

Bovendien is betrokkene niet vrij van de verplichting om op legale wijze het grondgebied te verblijven. Deze beslissing maakt dus geen schending uit van artikel 8 EVRM.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: ý. (...) K. (...) (...) Albanië en ç. (...) K. (...) (...) Albanië.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan volgende feiten:

20.06.2019: opzettelijke slagen en verwondingen, leidend tot ziekte of arbeidsongeschiktheid.

19.08.2019: diefstal van mobiele telefoon door middel van geweld of bedreigingen met de omstandigheid dat de diefstal is gepleegd door 2 of meerdere personen

07.10.2019: diefstal in een sportwinkel

15.10.2019: opzettelijke slagen en verwondingen, betrokkene heeft eer leraar geslagen

01.01.2020: brandstichting, betrokkene heeft meubels in brand gestoken waardoor er ernstige schade was

01.02.2020: diefstal van flessen alcohol uit een supermarkt

07.02.2020: diefstal van flessen alcohol

12.02.2020: diefstal van flessen alcohol

20.02.2020: diefstal van flessen alcohol

24.03.2020: poging tot diefstal door middel van inbraak, inklimming of valse sleutels

28.06.2020: GSM- en gelddiefstal met behulp van geweld of bedreiging met de omstandigheden waaronder de diefstal heeft plaatsgevonden is gepleegd door 2 of meer personen, wapens of daarop gelijkende voorwerpen zijn gebruikt of getoond, of dat de dader deed geloven dat hij gewapend was

19.08.2020: opzettelijke slagen en verwondingen - resulterend in ziekte of arbeidsongeschiktheid personeel

20.04.2021: gearresteerd en vervolgens vrijgelaten door de politie: betrokkene zat in een gestolen auto met vrienden.

Gezien het bedrieglijk en gewelddadige karakter van deze feiten en gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: \ddot{y} . (...) K. (...) (...) Albanië en ç. (...) K. (...) (...) Albanië.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan volgende feiten:

20.06.2019: opzettelijke slagen en verwondingen, leidend tot ziekte of arbeidsongeschiktheid.

19.08.2019: diefstal van mobiele telefoon door middel van geweld of bedreigingen met de omstandigheid dat de diefstal is gepleegd door 2 of meerdere personen

07.10.2019: diefstal in een sportwinkel

15.10.2019: opzettelijke slagen en verwondingen, betrokkene heeft eer leraar geslagen

01.01.2020: brandstichting, betrokkene heeft meubels in brand gestoken waardoor er ernstige schade was

01.02.2020: diefstal van flessen alcohol uit een supermarkt

07.02.2020: diefstal van flessen alcohol

12.02.2020: diefstal van flessen alcohol

20.02.2020: diefstal van flessen alcohol

24.03.2020: poging tot diefstal door middel van inbraak, inklimming of valse sleutels

28.06.2020: GSM- en gelddiefstal met behulp van geweld of bedreiging met de omstandigheden waaronder de diefstal heeft plaatsgevonden is gepleegd door 2 of meer personen, wapens of daarop gelijkende voorwerpen zijn gebruikt of getoond, of dat de dader deed geloven dat hij gewapend was

19.08.2020: opzettelijke slagen en verwondingen - resulterend in ziekte of arbeidsongeschiktheid personeel

20.04.2021: gearresteerd en vervolgens vrijgelaten door de politie: betrokkene zat in een gestolen auto met vrienden.

Gezien het bedrieglijk en gewelddadige karakter van deze feiten en gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart dat hij niet terugkeerde naar Albanië omdat hij er geen toekomst zou hebben.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Albanië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: j. (...) K. (...) (...) Albanië en ç. (...) K. (...) (...) Albanië.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan volgende feiten:

20.06.2019: opzettelijke slagen en verwondingen, leidend tot ziekte of arbeidsongeschiktheid.

19.08.2019: diefstal van mobiele telefoon door middel van geweld of bedreigingen met de omstandigheid dat de diefstal is gepleegd door 2 of meerdere personen

07.10.2019: diefstal in een sportwinkel

15.10.2019: opzettelijke slagen en verwondingen, betrokkene heeft een leraar geslagen

01.01.2020: brandstichting, betrokkene heeft meubels in brand gestoken waardoor er ernstige schade was

01.02.2020: diefstal van flessen alcohol uit een supermarkt

07.02.2020: diefstal van flessen alcohol

12.02.2020: diefstal van flessen alcohol

20.02.2020: diefstal van flessen alcohol

24.03.2020: poging tot diefstal door middel van inbraak, inklimming of valse sleutels

28.06.2020: GSM- en gelddiefstal met behulp van geweld of bedreiging met de omstandigheden waaronder de diefstal heeft plaatsgevonden is gepleegd door 2 of meer personen, wapens of daarop gelijkende voorwerpen zijn gebruikt of getoond, of dat de dader deed geloven dat hij gewapend was

19.08.2020: opzettelijke slagen en verwondingen - resulterend in ziekte of arbeidsongeschiktheid personeel

20.04.2021: gearresteerd en vervolgens vrijgelaten door de politie: betrokkene zat in een gestolen auto met vrienden.

Gezien het bedrieglijk en gewelddadige karakter van deze feiten en gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.”

De tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Vilvoorde-Machelen op 31.07.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : ý. (...)

voornaam : K. (...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Albanië

In voorkomend geval, alias: ç. (...) K. (...) (...) Albanië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengebied

.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 01.08.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan:

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan volgende feiten:

20.06.2019: opzettelijke slagen en verwondingen, leidend tot ziekte of arbeidsongeschiktheid.

19.08.2019: diefstal van mobiele telefoon door middel van geweld of bedreigingen met de omstandigheid dat de diefstal is gepleegd door 2 of meerdere personen

07.10.2019: diefstal in een sportwinkel

15.10.2019: opzettelijke slagen en verwondingen, betrokkene heeft een leraar geslagen

01.01.2020: brandstichting, betrokkene heeft meubels in brand gestoken waardoor er ernstige schade was

01.02.2020: diefstal van flessen alcohol uit een supermarkt

07.02.2020: diefstal van flessen alcohol
12.02.2020: diefstal van flessen alcohol
20.02.2020: diefstal van flessen alcohol
24.03.2020: poging tot diefstal door middel van inbraak, inklimming of valse sleutels
28.06.2020: GSM- en gelddiefstal met behulp van geweld of bedreiging met de omstandigheden waaronder de diefstal heeft plaatsgevonden is gepleegd door 2 of meer personen, wapens of daarop gelijkende voorwerpen zijn gebruikt of getoond, of dat de dader deed geloven dat hij gewapend was
19.08.2020: opzettelijke slagen en verwondingen - resulterend in ziekte of arbeidsongeschiktheid personeel
20.04.2021: gearresteerd en vervolgens vrijgelaten door de politie: betrokkene zat in een gestolen auto met vrienden.

Gezien het bedrieglijk en gewelddadige karakter van deze feiten en gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart familie in België te hebben: in het administratief verslag verklaart hij tante M. (...) B. en nonkel D. (...) P. te hebben. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid.

Bovendien het feit dat betrokkene in België familie heeft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

Bovendien is betrokkene niet vrij van de verplichting om op legale wijze het grondgebied te verblijven. Deze beslissing maakt dus geen schending uit van artikel 8 EVRM.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen de bestreden bijlage 13sexies

Wat betreft de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingesteld tegen de tweede bestreden beslissing, zijnde het inreisverbod, wijst de Raad er op dat tegen deze beslissing geen dergelijke vordering kan worden ingesteld.

Zo heeft het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 141/2018 van 18 oktober 2018 gesteld:

“B.9.3. De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, beschikt op grond van de in het geding zijnde bepalingen over de mogelijkheid om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen tegen de verwijderingsmaatregel. Indien die vordering wordt ingewilligd, kan de vreemdeling voorlopig niet van het grondgebied worden verwijderd en kan het inreisverbod voorlopig evenmin gelden (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 189 847 van 18 juli 2017). In die omstandigheden is dan ook niet aangetoond dat de uiterst dringende behandeling van de vordering tegen dat inreisverbod noodzakelijk is. Indien het door de vreemdeling ingestelde beroep wordt ingewilligd en de verwijderingsmaatregel wordt vernietigd, zal het inreisverbod definitief geen rechtsgrond meer hebben

(Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 200 476 van 28 februari 2018). B.9.4. Indien daarentegen de vordering tegen de verwijderingsmaatregel wordt verworpen, blijft ook het inreisverbod zijn uitwerking behouden. In dat geval heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen vaststellen dat er geen redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de verwijderingsmaatregel de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is overeenkomstig artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikel 39/82, § 4, vierde lid). B.9.5. De rechtzoekenden die wensen op te komen tegen het inreisverbod kunnen tegen die bestuurshandeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een annulatieberoep indienen en tevens de schorsing ervan vorderen via een gewone vordering tot schorsing, waarover binnen dertig dagen uitspraak moet worden gedaan Voorts kunnen de betrokken vreemdelingen de Raad ook verzoeken om voorlopige maatregelen te nemen overeenkomstig artikel 39/84 van de wet van 15 december 1980. De Raad kan hierbij alle nodige maatregelen bevelen om de belangen veilig te stellen van de partijen of van de personen die belang hebben bij de oplossing van de zaak, met uitzondering van de maatregelen die betrekking hebben op de burgerlijke rechten. B.10. Rekening houdend met het bovenstaande is het niet zonder redelijke verantwoording dat tegen het inreisverbod als dusdanig geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld, aangezien een dergelijk verbod, indien het wordt opgelegd, steeds gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering, waartegen een dergelijke vordering kan worden ingesteld wanneer de tenuitvoerlegging daarvan imminent is.”

Uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt aldus dat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet kan worden ingesteld tegen een inreisverbod.

De advocaat van de verzoekende partij heeft hieromtrent geen opmerkingen.

Gelet op het voorgaande is de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingesteld tegen het inreisverbod dan ook onontvankelijk.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies)

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.*

Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43 § 1 van het PR RvV. Verzoeker wijst er immers terecht op dat hij van zijn vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 septies). De Raad stelt vast dat verzoeker de feiten heeft uiteengezet die de indiening van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

rechtvaardigen. Het beroep werd ingediend binnen de in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet voorziene termijn.

Verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

De eerste voorwaarde is vervuld.

3.3. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief.

Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrenkt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid “*De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.*”

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen; de artikelen 7, eerste lid, 3° en 62 van de Vreemdelingenwet; de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in de zin van een verplichting tot zorgvuldigheid in de behandeling van dossier en de verplichting om rekening te houden met alle elementen van het dossier en van het gezag van gewijsde.

Verzoeker ontwikkelt het enig middel als volgt:

“MOYEN UNIQUE pris de l’erreur manifeste d’appréciation et de la violation :

- *l’obligation de motivation formelle des actes administratifs, telle qu’elle résulte des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs*
- *des articles 7, alinéa 1, 3° et l’article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l’accès au territoire, le séjour, l’établissement et l’éloignement des étrangers ;*
- *de l’article 3 et 8 de la Convention européenne des droits de l’homme et des libertés fondamentales ;*
- *de l’article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l’Union européenne*
- *du principe général de bonne administration, en ce qu’il se décline en une obligation de soin et de minutie dans le traitement des dossiers, et en une obligation de prendre une décision en tenant compte de tous les éléments du dossier ;*
- *l’autorité de chose jugée ;*

Première branche – notion de menace grave contre d’ordre public

1. EN CE QUE la partie demanderesse après avoir fait la liste de faits pour lesquels le requérant a été jugé, alors qu’il était mineur, la partie défenderesse rajoute un élément datant du 20 avril 2021 : le requérant aurait été arrêté par la police et libéré parce qu’il se trouvait dans une voiture volée avec des amis.

Ces éléments fondent la prise de la décision sur la base de l’article 7, alinéa 1, 3° de la loi du 15 décembre 1980 puisque cette liste d’éléments constitue au sens de la partie défenderesse la raison qui fonde l’éloignement sans délai du requérant.

2. ALORS QUE L’article 62 de la loi du 15 décembre 1980 et les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation des actes administratifs imposent à l’administration de motiver ses décisions en la forme et que les principes généraux de bonne administration l’obligent à statuer sur la base des éléments pertinents.

Votre Conseil a jugé dans un arrêt n°187.728 du 30 mai 2017 : « qu’en vertu du devoir de minutie, [...], l’autorité compétente doit, pour statuer en pleine connaissance de cause, procéder à une recherche minutieuse des faits, récolter des renseignements nécessaires à la prise de décision et prendre en considération tous les éléments du dossier (voir en ce sens notamment : CE n° 221.713 du 12 décembre 2012) ».

L’article 3 de la Convention Européenne des droits de l’homme (« CEDH ») dispose que : « Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants ».

L’article 7 de la loi du 15 décembre 1980, ainsi que les articles 74/11 et 74/14 de cette loi relèvent d’une transposition de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier (« Directive retour »).

L’article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 prévoit que « Lors de la prise d’une décision d’éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l’intérêt supérieur de l’enfant, de la vie familiale, et de l’état de santé du ressortissant d’un pays tiers concerné ».

Les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 prescrivent que la motivation des décisions sont adéquates.

En l'espèce, il y a lieu de noter que les éléments qui fondent la décision sont matériellement incorrects.

Les faits délictueux commis en tant que mineur ont déjà été analysés

Les principes de bonne administration visés au moyen ainsi que les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 imposent à la partie adverse de tenir compte de l'ensemble des éléments du dossier du requérant.

Afin de préserver les administrés de toute forme d'arbitraire, il appartient à la partie adverse d'être particulièrement attentive en présence de notions liées à l'ordre public à motiver adéquatement sa décision.

La loi du 29.07.1991 érige en son article 2 l'obligation pour l'administration de motiver formellement toute décision administrative de portée individuelle. Cette même loi précise, en son article 3, que cette motivation « consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision » et que cette motivation doit être adéquate.

L'exigence de la motivation d'une décision est destinée à ce que l'intéressé ait parfaitement connaissance des raisons qui la justifient (C.E., arrêt n° 33.560 du 12.05.1989, R.A.C.E., 1989). En effet, « motiver une décision au sens formel du terme, c'est l'expliquer, c'est exposer dans la décision elle-même le raisonnement en droit et en fait qui lui sert de fondement. C'est officialiser en quoi et pourquoi l'auteur de la décision a estimé pouvoir appliquer sa compétence à la situation de fait qui lui est soumise » (D. LAGASSE, « La loi du 29.07.1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs », Orientations, 1993, p.68).

En outre, la motivation doit encore être adéquate, à savoir qu'elle doit manifestement avoir trait à la décision, qu'elle doit être claire, précise, complète et suffisante.

Dans la décision attaquée, le seul élément d'individualisation contenu dans la motivation de la décision litigieuse repose sur la liste des faits infractionnelles pour lesquels le requérant est connu.

Ces éléments n'apparaissent pourtant pas pertinents et en contradiction avec les éléments du dossier.

Premièrement, il y a lieu de noter que le fait d'avoir commis des actes délictueux ne veut pas dire que le requérant constitue forcément un danger pour la sécurité et l'ordre public.

En effet, les professionnels qui l'ont accompagné pendant sa minorité s'accorde pour dire que ces comportements n'ont pas nécessités un placement ou des mesures restrictives de liberté.

Deuxièmement, les éléments listés par la défenderesse fondaient déjà la décision de reconduire à la frontière (annexe 38) et ont déjà été analysés par votre Conseil. Les concernant, Votre Conseil avait retenu ceci :

« Le Conseil observe que si la partie défenderesse a bien tenu compte des différentes décisions [du juge de la jeunesse – faits délictueux du 20.06.2019 au 20.04.2021] elle en a fait une lecture partielle ne témoignant pas d'une prise en considération de l'ensemble des éléments qui en ressortent ni des dernières déclarations de la juge de Jeunesse concernant le mineur. De la même manière, s'agissant des déclarations de la juge de la jeunesse, la partie défenderesse se contente à nouveau d'affirmer ne pas être tenue de suivre les conclusions des instances judiciaires. Or, s'il ne peut être reproché à la partie défenderesse de ne pas suivre la position de la magistrate pourtant dument interpellée par ses soins préalablement à la prise de l'acte attaqué, il lui appartient toutefois de motiver adéquatement sa décision quant aux éléments de la situation du mineur concerné découlant de ces déclarations. Il en est d'autant plus ainsi que lorsqu'il s'agit d'affirmer la dangerosité du pupille de la partie requérante, la partie défenderesse ne remet, nullement en cause les conclusions des instances judiciaires, indépendamment du fait que celles-ci sont moins récentes que celles auxquelles elle ne se considère pas liée ».

Il apparaît que le même constat, et le même grief peuvent être soulevé aujourd'hui encore.

Rappelons, ici que le requérant était mineur au moment des faits et qu'il ressort des décisions de justice qui doivent forcément apparaître dans son dossier administratif vu la procédure antérieure devant votre conseil que les professionnels (Juge et cour d'appel) ont estimé qu'il ne fallait plus placer (au sens du droit de la jeunesse) et donc qu'il ne constituait manifestement PAS un danger pour la société et que la

mesure adéquate pour lui et pour la société était son maintien en famille avec un suivi rapproché par des éducateurs.

Le requérant ne peut comprendre les raisons qui fonderaient aujourd'hui un autre constat que celui :

- Des professionnels de la jeunesse, dont les juges de la Cour d'Appel ;
- De Votre conseil dans son arrêt 264 369 du 23 novembre 2021 ;

Il apparaît que ce grief – à savoir le fait que les éléments qui ont mené à l'arrêt de la Cour d'Appel en jeunesse ne peuvent constituer des faits graves ou dangereux pour l'ordre public - a déjà été soulevé par le requérant lors de la précédente procédure devant Votre Conseil.

L'arrêt et les motifs de l'arrêt aurait dû mener l'administration à motiver différemment la décision entreprise.

Le fait pour la partie défenderesse d'avoir motivé de la même manière la décision annulée par Votre Conseil par l'arrêt du 23 novembre 2021, alors même que cette motivation a été considérée comme ne respectant pas les principes légaux applicables, constitue d'une part une violation du principe de l'autorité de chose jugée, mais procède de la même violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, et des principes généraux de bonne administration de soin et de minutie.

Par ailleurs, il convient de souligner que le requérant ne s'est plus fait connaître pour le moindre fait à caractère infractionnel depuis, preuve s'il en fait que l'analyse de la partie défenderesse – le fait que le requérant constituerait un danger pour l'ordre public quod non - s'est révélée inexacte.

Element postérieur à août 2020 :

En effet, au contraire de ce que laisse croire la partie défenderesse dans la décision ordre de quitter le territoire, le requérant n'a pas été condamné pour le moindre fait infractionnel depuis le 19 août 2020, soit plus de trois ans. Et rien dans la décision attaquée ou dans le dossier administratif ne laisse paraître que le requérant fasse actuellement l'objet d'une information ou d'une enquête.

Le seul élément qui a été ajouté à la liste par la partie défenderesse est un élément de 2021 : le requérant aurait été arrêté et relâché par la police (sans suite) ne peut manifestement pas être apprécié comme un comportement qui constituerait un danger pour l'ordre public. Il y a lieu de constater que la partie défenderesse ne renvoie à aucun numéro de PV, qu'il semble qu'il n'y ait pas eu d'information ouverte et que le requérant n'ait pas été condamné ni même poursuivi pour cette « affaire ».

On n'aperçoit pas en quoi le fait de se trouver dans une voiture volée constitue une menace grave pour l'ordre public, ni en quoi cet élément se serait répété pourrait porter atteinte à l'ordre public.

Le principe de motivation de l'administration matérielle empêche de considérer comme adéquate une décision dont l'un des motifs serait inadéquat. Une décision administrative qui ne prévoit pas de motifs superflus – comme c'est le cas en l'espèce – doit être suspendue et annulée si l'un des motifs était inadéquat ou illégal.

Il y a lieu de considérer que le fait pour la partie défenderesse de juger comme dangereux pour l'ordre public le fait de s'être trouvé dans une voiture volée procède d'une erreur manifeste d'appréciation et de la violation de l'article 7, alinéa 1, 13°.

Deuxième branche – absence d'examen sérieux au regard de l'article 8 de la CEDH

EN CE que l'acte attaqué ne conclut pas qu'il n'y a pas de vie familiale en Belgique mais estime que le fait que l'article 8§1 de la CEDH ne prévaut pas vu que le requérant aurait commis des infractions qui portent atteinte à l'ordre public, comme le prévoit l'article 8§2.

Dans la décision, la défenderesse indique que le requérant a déclaré avoir une tante et un oncle.

ALORS QUE l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme stipule :

"(1) Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que dans la mesure prévue par la loi et nécessaire, dans une société démocratique, à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. "

L'article 8 de la CEDH garantit donc la vie privée au sens large, y compris le droit à une "vie sociale privée", c'est-à-dire la possibilité pour chacun de développer son identité sociale. Dans cette perspective, ce droit garantit la possibilité d'aller vers d'autres personnes et d'établir et de développer des liens étroits avec elles (en ce sens, voir Campagnano c. Italie, no 77955/01, §53, CEDH 2006-V ; /3igaeva c. Grèce, no 26713/05, §22, 28 mai 2009 ; et Ögpinar c. Turquie, 19 octobre 2011). Ce droit protège le développement personnel.

Il ressort de la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme que, lors de la mise en balance des intérêts dans le cadre du droit au respect de la vie privée et familiale protégé par l'article 8 de la CEDH, un "juste équilibre" doit être ménagé entre les intérêts de l'étranger et de sa famille, d'une part, et l'intérêt général, d'autre part, dans le cadre du droit au respect de la vie privée et familiale protégé par l'article 8 de la CEDH.

Votre Conseil a déjà rappelé les éléments à prendre en compte lorsqu'un danger pour l'ordre public est invoqué :

« Dans un arrêt du 31 janvier 2006 (C-503/03) la Cour de justice des Communautés européennes a rappelé sa jurisprudence constante en la matière, selon laquelle 'le recours par une autorité nationale à la notion d'ordre public suppose, en tout état de cause, l'existence, en dehors du trouble social que constitue toute infraction à la loi, d'une menace réelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société(...)' et précisant que 'dans le cas d'un ressortissant d'un État tiers, conjoint d'un ressortissant d'un État membre, cette interprétation stricte de la notion d'ordre public permet également de protéger le droit de ce dernier au respect de sa vie familiale au sens de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales'. Elle a également rappelé que 'l'existence d'une condamnation ne peut être ainsi retenue que dans la mesure où les circonstances qui ont donné lieu à cette condamnation font apparaître l'existence d'un comportement personnel constituant une menace actuelle pour l'ordre public.'»(CCE, arrêt n°64 207 du 30 juin 2011)

Le droit à la vie privée et familiale est un droit fondamental, dont la protection effective doit être garantie dans l'ordre juridique interne.

Pour ce faire, lorsqu'il existe des problèmes d'ordre public, l'État doit procéder à une réévaluation de la situation personnelle de l'individu lorsqu'un délai important s'est écoulé entre les faits et l'adoption d'une mesure d'éloignement.

Le requérant s'en réfère aux considérations émises dans la seconde branche du premier moyen, quant à la violation par la partie adverse du droit à la protection de la vie privée et familiale du requérant.

Nous soulignons que la notion de vie privée doit « au moins être comprise comme le droit pour tout individu de développer et d'entretenir des relations sentimentales » (arrêt Niemetz c/ Allemagne du 16.12.1992 ; arrêt Halford c/ Royaume Uni du 27.06.1997).

Les seules restrictions que l'autorité pourrait apporter au droit garanti par l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des Droits de l'Homme et des Libertés fondamentales précitée – et donc au droit de voir ses relations privées, familiales et professionnelles respectées – doivent, selon le deuxième paragraphe dudit article être « nécessaires dans une société démocratique », ce qui suppose, selon la doctrine et la jurisprudence majoritaires :

« que les restrictions aux droits ne peuvent, en aucun cas, porter atteinte à la substance de ces droits : elle doivent se limiter à régler la modalité de leur exercice. La restriction à un droit doit aussi se justifier par un "besoin social impérieux" et par des motifs "pertinents et suffisants". En particulier, la règle de la proportionnalité postule l'exclusivité du moyen : non seulement la limitation de la liberté doit apparaître comme le seul apte à atteindre le but autorisé, mais encore, parmi plusieurs mesures qui peuvent s'offrir à elle, l'autorité doit opter pour la moins restrictive. L'autorité doit également chercher à réaliser un

équilibre raisonnable entre le but légitime poursuivi et les inconvénients liés à la restriction de la liberté » (R. ERGEC, « Protection européenne et internationale des Droits de l'Homme », Mys & Breesch éditeurs, Gand, 2000, p. 120).

Il importe, dès lors, aux autorités de montrer qu'elles ont le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit du requérant au respect de sa vie privée et familiale.

Or la partie adverse manque à cette obligation en ne démontrant pas la nécessité de son choix ni en quoi il s'impose comme nécessaire à « la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui ».

Se référant uniquement au caractère infractionnel du comportement du requérant, la décision attaquée ne laisse nullement paraître le fait que le requérant n'a aucun autre membre de sa famille en Albanie, qu'il vit en Belgique depuis ses douze ans, qu'il a eu l'autorisation de résider en Belgique, d'y construire sa vie et qu'il a donc légitimement développer l'ensemble de son réseau social dans ce pays, qu'il y a par conséquent une vie privée et familiale, et que celle-ci ne peut se poursuivre qu'en Belgique.

Le requérant est arrivée en Belgique alors qu'il était mineure. Dans ce contexte particulier, il apparaît que l'oncle et la tante de la requérante ont joué un « rôle de parents », qu'ils l'ont soutenu émotionnellement, financièrement et matériellement depuis son arrivée en Belgique.

Dans ce contexte, il est clair que le requérant, arrivée mineure et recueilli par son oncle et sa tante, a développé une vie familiale en Belgique à l'exception de tout autre endroit.

Le requérant orphelin a développé des relations très fortes avec son oncle, sa tante et ses cousins. Il est dépendant d'eux sur plusieurs plans et particulièrement sur le plan affectif. Ces personnes sont les seuls membres de sa famille qui lui restent. Aujourd'hui encore, ils s'occupent du requérant.

Depuis qu'elle a quitté l'Albanie en 2016, il y a plus de sept ans, le requérant n'a plus aucun contact avec son pays d'origine. Elle n'a plus de parents, ni d'amis dans ce pays.

Le requérant a été scolarisée en Belgique et s'y est fait des amis.

La vie privée et familiale de la requérante n'a donc pas été prise en compte dans l'évaluation et n'a pas fait l'objet d'une mise en balance des intérêts, comme l'exige l'article 8 de la CEDH.

La décision attaquée viole l'article 8 de la CEDH et l'absence de développement des éléments pris en considération à savoir :

- son ancien statut de MENA
- son jeune âge au moment de son arrivée en Belgique ;
- la délivrance de titres de séjour antérieur ;
- l'absence de tout parent en Albanie ;
- l'absence de tout contact depuis 7 ans avec l'Albanie ;

ne semblent pas avoir été pris en considération, la décision restant complètement muette sur ces points.

Ainsi d'un point de vue formelle, le requérant ne peut pas comprendre si l'ensemble des éléments de la cause ont été pris en considération, et d'un point de vue matériel, la décision attaquée ne peut être considérée comme matériellement adéquatement motivée faute de prise en compte de ces éléments.

Quand à l'interdiction d'entrée, faute de procéder à un examen de la situation du requérant sous l'angle de la proportionnalité ou d'effectuer une quelconque balance des intérêts, alors qu'elle avait des éléments tendant à démontrer l'existence d'une vie familiale en sa possession, la partie adverse a également violé l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme.

Le requérant rappelle également que la partie adverse s'est contentée de motiver les raisons pour lesquelles elle adoptait une interdiction d'entrée sans pour autant expliciter les raisons pour lesquelles celle-ci est fixée à 3 ans ni les raisons pour lesquelles sa durée apparaissait proportionnée au regard de la situation personnelle du requérant.

Pour ces raisons, le moyen doit être considéré comme sérieux.

Verzoeker wijst in een eerste middelonderdeel op het gegeven dat de elementen die de beslissing schragen materieel niet correct zijn. Verzoeker stelt dat de strafbare feiten die door verzoeker als minderjarige werden begaan reeds zijn geanalyseerd en dat het enige element van individualisering in de motivering van de bestreden beslissing bestaat uit een lijst van strafbare feiten. Verzoeker meent dat deze elementen niet pertinent zijn en in tegenstrijd met de gegevens van het dossier. Ten eerste stelt verzoeker dat het loutere gegeven dat een persoon strafbare feiten heeft gepleegd niet noodzakelijk wil zeggen dat hij een gevaar voor de openbare orde en veiligheid betekent. De personen die verzoeker beroepshalve hebben begeleid zijn het er over eens dat zijn gedragingen geen plaatsing of vrijheidsbeperkende maatregelen noodzakelijk maken, zo stelt verzoeker.

Ten tweede vormden de elementen die worden opgelijst door verwerende partij reeds de basis voor de beslissing tot terugbrenging (bijlage 38) en werden deze reeds geanalyseerd door de Raad. Verzoeker citeert de conclusie van het arrest van de Raad en meent dat heden dezelfde grief kan worden opgeworpen. Verzoeker herinnert eraan dat verzoeker minderjarig was op het ogenblik van de feiten en stelt dat uit de beslissingen van de Jeugdrechtbank en het Hof van Beroep blijkt dat beide rechtscolleges van oordeel waren dat verzoeker niet langer moest geplaatst worden in de zin van het jeugdrecht en dat hij dus manifest geen gevaar voor de samenleving vormde en dat de passende maatregel voor hem en de samenleving erin bestond om hem bij zijn familie te laten blijven en een versterkte begeleiding door zijn opvoeders. Verzoeker meent dat zijn grief, met name het gegeven dat de elementen die aanleiding hebben gegeven tot het arrest van het Hof van Beroep geen ernstige feiten zijn of een gevaar voor de openbare orde betekenen, reeds werd opgeworpen in het kader van zijn eerdere procedure voor de Raad. De motieven van het arrest van de Raad hadden de verwerende partij ertoe moeten brengen om haar beslissing anders te motiveren. Het gegeven dat dezelfde motivering is gebruikt als diegene die werd gebruikt in de door het arrest van de Raad vernietigde beslissing, terwijl deze motivering als niet afdoende werd beschouwd in dat arrest, houdt enerzijds een schending in van het gezag van gewijsde maar ook van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker wijst er ook op dat hij sindsdien geen strafbare feiten meer heeft gepleegd, wat eens te meer aantoont dat de analyse van verwerende partij dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde, niet correct is.

Wat betreft het feit dat na augustus 2020 heeft plaatsgevonden, wijst verzoeker er vooreerst op dat verzoeker sinds 19 augustus 2020 voor geen enkel strafbaar feit is veroordeeld en dat er geen elementen in de bestreden beslissing of het administratief dossier zijn die erop wijzen dat verzoeker het voorwerp zou zijn van een onderzoek. Hij benadrukt dat het enige feit dat werd toegevoegd aan de lijst een feit uit 2021 is. Het loutere gegeven dat verzoeker zou zijn gearresteerd en terug vrijgelaten kan niet worden beschouwd als een gedrag dat een gevaar betekent voor de openbare orde en verzoeker wijst er op dat in de bestreden beslissing niet wordt verwezen naar een nummer van een proces-verbaal en dat verzoeker niet veroordeeld is noch vervolgd wordt voor dit feit. Verzoeker ziet niet in hoe het feit zich in een gestolen voertuig te bevinden een gevaar voor de openbare orde betekent. Hij besluit zijn betoog door te stellen dat het feit dat verwerende partij verzoeker als een gevaar voor de openbare orde beschouwt omdat hij zich in een gestolen voertuig bevond, een manifeste appreciatiefout en een schending van artikel 7, alinea 1, 13° van de Vreemdelingenwet uitmaakt.

In een tweede middelonderdeel argumenteert verzoeker dat geen ernstig onderzoek werd gevoerd in het licht van artikel 8 van het EVRM. Hij betoogt dat deze bepaling het recht op een privé-leven in ruime zin garandeert, met name de mogelijkheid voor eenieder om zijn sociale identiteit te ontwikkelen. Artikel 8 van het EVRM beschermt volgens verzoeker de persoonlijke ontwikkeling. Hij wijst er op dat volgens de rechtspraak van het EHRM, een juist evenwicht moet gezocht worden tussen de belangen van de vreemdeling en zijn familie enerzijds en het algemeen belang anderzijds in het kader van de belangenafweging die moet plaatsvinden in het kader van het recht op de bescherming van het privé-en gezinsleven. In geval van problemen van openbare orde is de overheid ertoe gehouden tot een her-evaluatie over te gaan van de persoonlijke situatie van de betrokkene indien er een belangrijke periode is verlopen tussen de feiten en het nemen van een verwijderingsmaatregel. Onder verwijzing naar rechtspraak van het EHRM stelt verzoeker dat de overheid moet aantonen dat een juist evenwicht werd gevonden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging in het privé-en gezinsleven van verzoeker. Verzoeker meent dat verwerende partij in gebreke blijft en betoogt dat door enkel te verwijzen naar het strafbare karakter van het gedrag van verzoeker, de bestreden beslissing geen rekening houdt met het feit dat verzoeker geen enkel ander familielid heeft in Albanië, dat hij in België woont sinds zijn twaalfde, dat hij een machtiging heeft gehad om in België te verblijven en er zijn leven op te bouwen en hij dus op legitieme wijze zijn sociaal netwerk in België heeft ontwikkeld en dat hij bijgevolg een privé-en gezinsleven heeft dat hij enkel in België kan beleven. Verzoeker wijst erop dat hij in België is aangekomen als minderjarige en dat zijn oom en tante de rol van ouders hebben opgenomen en hem financieel,

emotioneel en materieel hebben ondersteund. Hij stelt zeer sterke banden te hebben ontwikkeld met zijn oom, tante en neven, van hen afhankelijk te zijn op meerdere vlakken en in het bijzonder op emotioneel vlak. Hij heeft verder geen enkel contact meer met zijn land van herkomst sinds hij Albanië verliet in 2016 en heeft hier school gelopen en vrienden gemaakt. Verzoeker meent dat het privé-en gezinsleven niet in rekening is gebracht in de evaluatie en niet het voorwerp heeft gemaakt van een afweging van belangen. Verzoeker voert aan dat artikel 8 van het EVRM geschonden is aangezien geen rekening werd gehouden met zijn voormalige hoedanigheid als niet-begeleide minderjarige, zijn jonge leeftijd op het ogenblik van zijn aankomst in België, het afleveren van verblijfstitels in het verleden, de afwezigheid van een ouder in Albanië en de afwezigheid van elk contact met Albanië de voorbije zeven jaar.

3.3.2.2. Beoordeling

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip 'afdoende', zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

Het afdoende karakter van de geboden motieven dient te worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt: *"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren maar gaat hij na of het bestuur niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM kan doen gelden, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonoom en dienen onafhankelijk van het nationale recht te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Wat betreft het aangehaalde privéleven, benadrukt het Hof dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, *Pretty t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, *Nada/Zwitserland* (GK), § 151; EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en anderen/België*, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, *Mikulic t. Croatië*, nr. 53176/99, § 53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8 van het EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, *Uner t. Nederland*, nr. 46410/99, § 59).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde Boultif/Üner criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, *K.M./Zwitserland*, § 51).

De verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen:

"Op 24.01.2022 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing genomen om zijn A-kaart niet te verlengen. Betrokkene verklaart familie in België te hebben: in het administratief verslag verklaart hij tante M. (...) B. en nonkel D. (...) P. te hebben,. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid. Bovendien het feit dat betrokkene in België familie heeft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

Bovendien is betrokkene niet vrij van de verplichting om op legale wijze het grondgebied te verblijven. Deze beslissing maakt dus geen schending uit van artikel 8 EVRM. Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

Verzoeker wijst er op dat hij na de dood van zijn beide ouders in 2016 naar België is gekomen en bij zijn oom en tante heeft verbleven en dat hij een verblijfsmachtiging heeft gehad in België. Verzoeker verblijft dus reeds sinds zijn twaalfde in België en verbleef bij zijn oom en tante. Uit het arrest van het Hof van Beroep van 8 maart 2021, ogenomen in het administratief dossier, blijkt dat het voor de toen nog minderjarige verzoeker nodig werd geacht om hem bij zijn familie, met name zijn oom en tante, te laten verblijven, weliswaar onder de voorwaarden dat verzoeker naar school gaat, de autoriteit van zijn oom en tante respecteert en hij zich therapeutisch liet opvolgen bij een psychiater of psycholoog (Court d'appel de Bruxelles, 30ème Chambre de la Jeunesse, Arrêt, 8 mars 2021). Hieruit blijkt dat verzoeker minstens tot zijn meerderjarigheid afhankelijk was van zijn oom en tante en met hen een gezinsleven heeft gehad. Het is in de huidige stand van zaken onduidelijk hoe intens de contacten tussen verzoeker en zijn oom en tante op heden zijn, maar uit het administratief dossier blijkt in elk geval dat zij zijn enige familieleden in België zijn, zodat op het eerste zicht kan aangenomen worden dat verzoeker een gezinsleven heeft. Verder blijkt uit het administratief dossier ook zoals terecht benadrukt in het verzoekschrift en ter terechtzitting door zijn advocaat, dat verzoeker gedurende een zekere periode toegelaten werd tot tijdelijk verblijf. Aan verzoeker werd op 7 mei 2018 een attest van immatriculatie uitgereikt geldig tot 6 november 2018 en op basis van artikel 61/15 van de Vreemdelingenwet een verblijfskaart A die werd verlengd tot 3 mei 2021. Het bevel tot terugbrenging (bijlage 38) van 30 juli 2021 aan verzoekers toenmalige voogd werd vernietigd door de Raad in zijn arrest nr. 252 384 van 8 april 2021.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of regularisatie heeft ingediend, stelt de Raad vast dat uit het voorgaande blijkt dat voor verzoeker een aanvraag duurzame oplossing op basis van artikel 61/15 van de Vreemdelingenwet heeft ingediend en dat na onderzoek door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie werd besloten dat in toepassing van artikel 61/20 van de Vreemdelingenwet de duurzame oplossing het verblijf in België is. Hieruit volgt dat verzoeker sinds zijn twaalfde in België verblijft en dat hij over een tijdelijk verblijfsrecht beschikte. Verder blijkt uit het administratief dossier ook dat verzoeker onderwijs heeft gevolgd in België. De Raad stelt vast dat verzoeker op het eerste zicht het bestaan van een beschermenswaardig privé en gezinsleven in België aannemelijk maakt.

Nu is vastgesteld dat verzoeker een beschermenswaardig privé-en gezinsleven heeft in België, moet dus een belangenafweging worden gemaakt tussen het belang van verzoeker bij de uitoefening van zijn gezins- en privéleven in België enerzijds en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een andere belangrijke overweging is of het gezins-leven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Zo verzoeker slechts over een tijdelijk verblijfsrecht beschikte op basis van de uitgereikte A-kaart, kan niet worden voorbijgegaan worden aan het gegeven dat verzoekers privé-en gezinsleven in België zich deels ook heeft ontwikkeld toen hij nog minderjarig was en hij legaal op het grondgebied verbleef. De Raad stelt samen met verzoeker vast dat in de bestreden beslissing geen enkele verwijzing wordt gemaakt naar de verblijfshistoriek van verzoeker in België en geen rekening houdt met het gegeven dat verzoeker in België is aangekomen als minderjarige, dat hij hier sinds zijn twaalfde woont en dat hij gedurende een zekere periode een, zij het tijdelijk, legaal verblijf heeft gehad.

De bestreden beslissing beperkt zich immers tot de vaststelling dat betrokkene inbreuken heeft gepleegd op de openbare orde, dat de openbare orde dient beschermd te worden, dat verwijdering een daartoe

gepaste maatregel vormt en dat het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde superieur is aan de privé-belangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 van het EVRM. In de bestreden beslissing wordt weliswaar erkend dat verzoeker privé-belangen heeft die hij kan doen gelden in het kader van de eerbiediging van het privé-en gezinsleven zoals neergelegd in voormelde bepaling maar uit de motieven van deze beslissing kan niet blijken dat deze terdege in rekening werden gebracht door verwerende partij.

Daarnaast gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat tevens moet worden gekeken naar de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van verzoeker met zijn land van herkomst, *in casu* Albanië. Noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij hiervoor oog heeft gehad.

Uit het voorgaande blijkt reeds dat geen zorgvuldige belangenafweging werd doorgevoerd van verzoekers prive- en gezinsleven in België enerzijds en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid.

Waar verwerende partij in haar nota met opmerkingen nog stelt dat er geen sprake is van een beschermingswaardig familieleven en verzoeker ondertussen meerderjarig en geen band van afhankelijkheid aantoonde beperkt zij zich tot het aanreiken van een motivering *a posteriori*, maar hiermee toont zij niet aan dat zij bij het nemen van de bestreden beslissing conform artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet afdoende rekening heeft gehouden met het privé-en gezinsleven van verzoeker in België, de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van verzoeker met zijn land van herkomst en daarbij een zorgvuldige belangenafweging heeft gemaakt.

Voorts stelt de Raad vast dat met betrekking tot de beoordeling van het gevaar voor de openbare orde, de bestreden beslissing enkel verwijst naar feiten waaraan verzoeker zich schuldig heeft gemaakt en die zich allen hebben voorgedaan toen verzoeker nog minderjarig was.

De Raad wijst erop dat de beoordeling of de gepleegde criminele feiten zwaarwichtig genoeg zijn om een verwijdering te verantwoorden afhangt van alle omstandigheden van het geval. Zoals het EHRM er reeds op gewezen heeft, moet de proportionaliteitstoets gebaseerd zijn op een concreet onderzoek van de zaak waaronder ook het algehele criminele gedrag van de vreemdeling (zie EHRM, Munir Johana t. Denemarken, Application no. 56803/18, 12 januari 2021, § 55). Voor zover de verwerende partij zich hierop wenst te beroepen, volstaat een loutere verwijzing naar de gepleegde feiten in het verleden niet maar ook moet gemotiveerd worden waarom, rekening houdende met de criminele historiek van verzoeker, daaruit blijkt dat hij voldoende zwaarwichtige feiten heeft gepleegd die een verwijdering verantwoorden.

In casu verwijst de verwerende partij naar het bedrieglijke en gewelddadige karakter van deze feiten en op de herhaling van deze feiten. De Raad kan evenwel op het eerste gezicht slechts vaststellen dat de verwerende partij zich beperkt tot het besluit dat verzoeker “*door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden*” Uit deze motivering kan geenszins blijken dat werd onderzocht of de gepleegde feiten ook voldoende zwaarwichtig zijn om een verwijdering te verantwoorden en evenmin dat daarbij rekening werd gehouden met de omstandigheid dat de vermelde feiten gepleegd werden toen verzoeker nog minderjarig was.

Daarbij dient ook te worden vastgesteld dat met betrekking tot het feit dat verzoeker op 20 april 2021 zou zijn “*gearresteerd en vervolgens vrijgelaten door de politie: betrokkene zat in een gesloten auto met vrienden*”, in het administratief dossier geen spoor terug te vinden is van enig proces-verbaal. Verder kan uit de bestreden beslissing zelf slechts blijken dat verzoeker werd gearresteerd maar blijkbaar op dezelfde dag weer zou zijn vrijgelaten. Er wordt verder geen melding gemaakt van verdere gerechtelijke stappen die tegen verzoeker zouden zijn ondernomen naar aanleiding van deze gebeurtenis.

Zoals terecht opgemerkt door verzoeker werden de voormede feiten reeds in aanmerking genomen door de Raad in zijn arrest van 25 november 2021 waarbij de bijlage 38 van 31 juli 2021, die diezelfde feiten opsomt, werd vernietigd. De loutere verwijzing naar een of meerdere veroordelingen volstaat op zich niet om een actueel, werkelijk en voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde te motiveren. In dit verband stelt de Raad ook vast dat uit het administratief dossier blijkt dat zowel de Jeugdrechter als het Hof van Beroep van Brussel ondanks de door verzoeker gepleegde feiten van oordeel waren dat het in het belang was van de toen minderjarige verzoeker om in zijn familie te blijven en dat geen vrijheidsbeperkende maatregelen noodzakelijk werden geacht.

In zijn arrest 25 november 2021 waarbij de bijlage 38 werd vernietigd werd hierover onder meer het volgende overwogen « *Cette motivation se contente en effet d'établir la liste des faits commis par le pupille de la partie requérante, à énumérer les conditions des mesures éducatives mises en places n'ayant pas été respectées et à relever les éléments de la personnalité du mineur conformes à l'hypothèse que tente*

de défendre la partie défenderesse. La partie défenderesse s'est, à cet égard, fondée sur un jugement du 25 juin 2020, une ordonnance du Tribunal de la jeunesse du 7 septembre 2020, un jugement du 7 janvier 2021 et une ordonnance du 23 avril 2021. Si les éléments qui y sont exposés ne peuvent être contestés, il apparait toutefois que la partie défenderesse a opéré une lecture partielle des éléments relatifs à la situation du mineur concerné et n'a pas valablement tenu compte d'éléments de nature à apporter la nuance nécessaire à un examen minutieux. Il en est particulièrement ainsi de l'élément le plus récent dont la partie défenderesse disposait, à savoir les déclarations de la juge de la Jeunesse en charge du dossier de la pupille de la partie requérante, du 1er juillet 2021, tirées d'une prise de contact spécifiquement initiée par la partie défenderesse avant de prendre une position dans ce dossier. La partie défenderesse résume ces déclarations de la manière suivante : « Madame [A.] mentionne que les faits sont nombreux mais confirme les dires du tuteur quant au fait qu'aucune nouvelle mesure n'a été prise suite à la dernière audience de cabinet, précisant que [K.] reste sous la surveillance du SPJ. « (...) Il n'est pas anodin de constater que, malgré les nombreux faits, dans mon jugement du 7/01/2021, je ne l'ai pas condamné à un placement de longue durée en IPPJ tel que requis par le parquet. Et la cour d'appel (arrêt du 8 mars 2021) a confirmé mon jugement malgré le recours du parquet. [K.] est toujours actuellement accompagné par une EMA (équipe mobile d'accompagnement) avec laquelle il collabore positivement. Le dernier entretien de cabinet du 26/05/2021 a démontré sa bonne volonté et ses progrès. (...) Il va sans dire que j'espère aussi que [K.] pourra rester en Belgique et que tout ce qui a été mis en place continuera à lui permettre de construire sa vie ici, comme il le souhaite. ».

Waar verwerende partij in zijn nota met opmerkingen stelt dat er geen schending van het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad is aangezien verzoeker toen meerderjarig en sterk omkaderd was, poogt zij andermaal *a posteriori* bijkomende motieven te formuleren, maar wordt niet aangetoond dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het gegeven dat de Raad reeds oordeelde dat inzake het gevaar voor de openbare orde, verwerende partij destijds uitgegaan is van een partiële lezing van de elementen die relevant waren voor de toen minderjarige verzoeker, noch waarom dezelfde feiten zwaarwichtig genoeg moeten worden geacht om verzoeker heden te beschouwen als een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde.

Waar in de nota met opmerkingen van verwerende partij wordt gesteld dat verzoeker op 31 juli 2023, voorafgaand aan de bestreden beslissing geverbaliseerd werd voor het verstoren van de openbare orde en het uitschelden van de politiediensten, en verzoeker niet geloofwaardig kan stellen dat hij thans geen bedreiging zou vormen voor de openbare orde kan de Raad slechts vaststellen dat dit feit als dusdanig niet vermeld wordt in de bestreden beslissing, het opnieuw gaat om een motivering *a posteriori* en dat het verslag waarnaar verwerende partij verwijst, uiterst summier is en geen verdere duiding verschaft over de feiten die zich zouden hebben voorgedaan.

Uit de loutere vermelding in het verslag dat verzoeker de openbare orde zou verstoord hebben, de politiediensten zou hebben uitgescholden en weerspanning zou zijn geworden bij de vrijheidsberoving kan niet worden afgeleid dat verzoeker en daadwerkelijk en actueel een gevaar voor de openbare orde zou betekenen.

Zo verwerende partij rekening kan houden met feiten uit het verleden kan zij zich evenwel niet beperken tot een loutere opsomming van de gepleegde feiten, en te besluiten dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden zonder over te gaan tot een zorgvuldige afweging van verzoekers privé- en gezinsleven in België enerzijds en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Uit het voorgaande blijkt op het eerste gezicht dat de verwerende partij geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar alle relevante feiten en omstandigheden in het licht van artikel 8 van het EVRM. Noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij afdoende rekening heeft gehouden met de specifieke feitelijke situatie van de verzoeker waarvan zij kennis had.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt. In de mate dat artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, wordt op het eerste gezicht een schending van deze bepaling eveneens aannemelijk gemaakt (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).

Het middel is in de besproken mate ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.4. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoeker zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Hij dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat hij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoeker aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoeker dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat hij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat hij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (*cf.* RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoeker, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

In het verzoekschrift zet verzoeker uiteen dat er wel degelijk sprake is van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel omdat de uitvoering van de bestreden beslissing de schending van artikel 8 van het EVRM, tot gevolg zal hebben zoals hierboven uiteengezet.

Gelet op het feit dat de Raad *supra* een ernstig middel op grond van artikel 8 van het EVRM heeft weerhouden en de bestreden beslissing een veelheid aan motiveringsgebreken vertoont en op onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen, moet ook aangenomen worden dat aan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan gezien het bepaalde in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Volgens het Grondwettelijk Hof dient de verwijzing naar artikel 15, tweede lid van het EVRM in de voormelde bepaling exemplatief en niet limitatief gelezen te worden (GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B 9.2 en naar analogie B.15.2).

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

Uit het geheel van de overwegingen die voorafgaan, volgt dat is voldaan aan de drie voorwaarden om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te bevelen van de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 1 augustus 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) wordt bevolen.

Artikel 2

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf augustus tweeduizend drieëntwintig door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. DILLEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DILLEN

K. POLLET